

Libris
Death in the Clouds

Agatha Christie

Respectul drepturilor de autor: Death in the Clouds Copyright © 1935 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AGATHA CHRISTIE SIGNATURE
are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Agatha Christie Roundel Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used by permission.

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Moarte printre nori
Agatha Christie

Copyright © 2014, 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Moroșanu
Copertă: Ana-Maria Gordin Marinescu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suci

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
Moarte printre nori / Agatha Christie; trad.: Marilena Iovu. –
București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4873-0
I. Iovu, Marilena (trad.)
821.111-312.4=135.1

Agatha Christie®

MOARTE PRINTRE NORI

Traducere din limba engleză
de MARILENA IOVU

LITERA
București
2020

CAPITOLUL 1

Soarele de septembrie ardea cu putere pe aeroportul Le Bourget, în timp ce pasagerii traversau pista pentru a urca în avionul de pasageri *Prometheus*, care urma să plece la Croydon în câteva minute.

Jane Grey ajunsese printre ultimii sosiți, ocupându-și locul cu numărul 16. Unii dintre pasageri trecuseră deja prin ușa centrală pe lângă micul oficiu care servea de bucătărie și cele două toalete, îndreptându-se spre compartimentul din față al avionului. Cei mai mulți erau deja așezați. Pe partea opusă a culoarului se auzea o sporovăială – un glas de femeie strident, supărător, care domina discuția. Jane strâmbă ușor din buze. Cunoștea foarte bine intonația aceea.

– Draga mea, este extraordinar... habar n-aveam... Unde spui?... Juan les Pins?... Ah, da. Nu, Le Pinet... Da, au rămas tot cei de demult...

Dar, desigur, hai să stăm împreună... Ah, nu putem? Cine?... A, înțeleg.

Apoi o voce de bărbat, politicoasă, cu un accent străin:

– Cu cea mai mare plăcere, doamnă.

Jane trase cu coada ochiului.

Un omuleț în vârstă, cu mustați lungi și un cap în formă de ou, se mută politicoș cu tot cu bagaje de pe locul care corespundea cu cel al lui Jane pe cealaltă parte a culoarului.

Jane întoarse puțin capul și le văzu pe cele două femei a căror întâlnire neașteptată prilejuise gestul politicoș din partea străinului. Menționarea localității Le Pinet îi stârnise curiozitatea, fiindcă și Jane, la rândul ei, fusese la Le Pinet.

Își amintea perfect de una din femei – își amintea cum o văzuse ultima oară, la masa de bacara, strângându-și și deschizându-și pumnii mici; fața ei ca un porțelan de Dresda, machiată delicat, ba se înroșea, ba pălea. Cu puțin efort, se gândi Jane, putea să-și amintească numele ei. O prietenă îl menționase; aceasta spusese:

– E soție de pair. Dar nu una de sânge nobil; era actriță de revistă, parcă.

Vocea prietenei fusese zeflemitoare. Îi aparținea lui Maisie, cea care avea o slujbă de prim rang ca maseuză, ajutând clientele să scape de surplusul de grăsime.

Cealaltă femeie, gândi în treacăt Jane, era autentică. „Genul aristocratic pursânge“, reflectă ea, și uită îndată de cele două femei, începând să fie interesată de priveliștea de pe aeroportul Le Bourget, atât cât se putea vedea prin fereastra avionului. Văzu și alte avioane. Unul dintre ele arăta ca un mare miriapod metalic.

Singurul loc spre care refuza cu încăpățănare să privească era cel aflat drept în fața ei, unde stătea un tânăr care purta un pulover de un albastru-violet cam strident. Iar Jane era hotărâtă să nu-și ridice privirile mai sus de puloverul lui. Dacă făcea asta, putea să-i atragă atenția. Iar asta nu se făcea!

Mecanicii strigară ceva în franceză; motorul vâjâi, se relaxă, apoi vâjâi din nou; saboții fură dați la o parte; avionul porni.

Lui Jane i se tăie răsuflarea. Se afla abia la a doua experiență de zbor. Încă se mai emoționa. I se părea... i se părea că o să se izbească de gardul acela... dar nu, se desprinseseră de la sol și se înălțau, se tot înălțau; Le Bourget rămăsese undeva jos.

Cursa de amiază spre Croydon decolase. Avea douăzeci și unu de pasageri – zece în compartimentul din față, unsprezece în cel din spate. Avea doi piloți și doi stewarzi. Zgomotul motoarelor era diminuat cu pricepere. Nu era nevoie să îți pui vată în urechi.

Cu toate acestea, era suficient zgomet cât să descurajeze conversația și să încurajeze reflecția.

În timp ce avionul se ridica deasupra Franței, pe drumul său spre Canalul Mânecii, pasagerii din spate meditau la diferite lucruri.

Jane Grey se gândea: „N-o să mă uit la el – nu fac asta. E mult mai bine așa. O să continui să mă uit pe fereastră și să mă gândesc. O să aleg un lucru anume la care să mă gândesc; asta e metoda cea mai bună. Asta îmi va ține mintea trează. O să încep cu începutul și o să merg până la capăt“.

Hotărâtă, se întoarse în trecut la ceea ce numea ea început – cumpărarea unui bilet la loteria irlandeză. Fusese o extravaganță, dar una palpitantă.

Multe râsete și ironii în coaforul în care erau angajate Jane și alte cinci tinere:

– Și dacă o să câștigi, ce ai să faci, dragă?

– Voi ști eu ce am de făcut.

Planuri, castele de nisip, multe prostioare.

Mă rog, oricum nu câștigase premiul cel mare.

Dar câștigase o sută de lire sterline.

O sută de lire!

– Dragă, cheltuiește jumătate, iar cealaltă jumătate păstrează-o pentru zile negre. Nu se știe niciodată.

– În locul tău mi-aș cumpăra o haină de blană – una trăsnet.

– Ce spui de o croazieră?

Jane dăduse din mână a lehamite, la gândul croazierei, dar în final rămăsese fidelă primei sale idei. O săptămână la Le Pinet. Multe dintre doamnele care îi erau clientele se duceau la Le Pinet sau tocmai se întorseseră de acolo.

Jane – care mângâia și răsucea buclele cu degetele ei îndemânatice, rostind mecanic obișnuitele clișee „Haideți să vedem. Cât timp a trecut de la ultimul permanent, doamnă?... Părul dumneavoastră are o culoare atât de neobișnuită, doamnă... Ce vară frumoasă a fost, nu-i așa, doamnă?“ – se gândise în sinea ei: „Și eu de ce naiba n-aș putea merge la Le Pinet?“ Ei bine, acum putea!

Hainele nu au fost o problemă. Jane, la fel ca majoritatea fetelor care erau angajate în locuri elegante ale Londrei, putea produce efecte miraculoase în materie de modă cu cheltuieli ridicol de mici. Unghiile, machiajul și părul erau ireproșabile.

Jane s-a dus la Le Pinet.

Era posibil ca acum, în gândurile ei, zece zile la Le Pinet să-și piardă din importanță ca urmare a unui incident?

Un incident la ruletă. Jane alocase o anumită sumă în fiecare seară pentru plăcerea jocului de noroc. Era hotărâtă să nu depășească acea sumă. Contrar superstiției răspândite, în cazul lui Jane

norocul începătorului lipsise. Era a patra seară și ultima miză a serii. Până atunci mizase prudent pe culoare sau pe număr; câștigase puțin, pierduse mai mult. Acum aștepta, cu jetonul în mână.

Erau două numere pe care nu pariase nimeni. Cinci și șase. Oare să pună ultimul jeton pe unul din aceste numere? Pe care? Cinci sau șase? Pe care să-l încerce?

Cinci – sigur trebuie să iasă. Bila a fost aruncată. Jane a întins mâna. Șase – a mizat pe șase. Chiar la timp. Ea și un jucător de vizavi au mizat în același timp. Ea pe șase, el pe cinci.

– *Rien ne va plus*, a spus crupierul.

Bila a păcănit și s-a fixat.

– *Le numéro cinq, rouge, impair, manque.*

Lui Jane îi venea să țipe de ciudă. Crupierul a adunat jetoanele, apoi a plătit. Bărbatul de vizavi a spus:

– Nu vă luați câștigul?

– Al meu?

– Da.

– Dar am mizat pe șase.

– Ba nu. Eu am mizat pe șase, dumneavoastră ați pus pe cinci.

El i-a zâmbit – un zâmbet foarte atrăgător. Dinți albi și un ten măsliniu. Ochi albaștri. Păr scurt, creț.

Pe jumătate neîncrezătoare, Jane și-a ridicat câștigurile. Era adevărat? Era confuză. Poate chiar pusese fișa pe cinci. S-a uitat neîncrezătoare la străin, iar acesta i-a răspuns cu un zâmbet.

– Așa e, i-a spus. Dacă îl lăsa acolo, punea cineva mâna pe el, cineva care nu avea dreptul. E un șiretlic vechi.

Apoi, înclinând ușor capul, s-a îndepărtat. Și asta fusese frumos din partea lui. Altfel, ea ar fi putut să-și imagineze că o lăsase să-și ia câștigul ca să încerce să o agațe. Dar el nu era genul acela de bărbat. Era drăguț. Și acum stătea în fața ei.

Dar totul se terminase, cheltuisese toți banii, ultimele două zile – destul de dezamăgitoare – petrecute la Paris, și acum înapoi acasă, tot cu avionul.

Și ce mai urmează?

„Oprește-te“, își spusese Jane în sinea ei. „Nu te mai gândi la ce-o să se întâmple în continuare. Nu vei face decât să te agiți.“

Cele două femei nu se mai auzeau vorbind.

Se uită de-a lungul culoarului. Femeia cu față de porțelan de Dresda exclamă iritată, examinându-și unghia ruptă. Sună soneria, iar când apăru stewardul în haină albă, îi spusese:

– Cheam-o pe cameristă la mine. E în cabina cealaltă.

– Da, *my lady*.

Însoțitorul de zbor plin de respect, rapid și eficient dispăru din nou. O franțuzoaică tânără, cu părul negru, își făcu apatiția. Avea cu ea o casetă mică de bijuterii.

Lady Horbury îi spuse în franceză:

– Madeleine, adu-mi cutia din marochin roșu.

Fata străbătu culoarul. La capăt era un teanc de pături de călătorie și valize.

Se întoarse cu o trusă de toaletă din marochin.

Cicely Horbury o luă și o lăsă pe fată să plece.

– Asta e tot, Madeleine. O păstrez aici.

Fata se îndepărtă din nou. Lady Horbury deschise trusa și din interiorul frumos aranjat scoase o pilă de unghii. Apoi își privi lung și grav fața într-o oglinjoară și o atinse ici și colo – puțină pudră, mai mult balsam de buze.

Buzele lui Jane se strâmbară batjocoritoare; privea undeva mai departe în compartiment.

În spatele celor două femei era străinul mărunțel care își cedase locul femeii cu aer aristocratic. Înfofolit cu o grămadă de fulare de care nu era nevoie, părea să doarmă adânc. Parcă deranjat de privirea scrutătoare a lui Jane, deschise ochii, o privi o clipă, apoi îi închise la loc.

Alături de el stătea un bărbat încărunțit, cu o față autoritară. Avea o cutie de flaut deschisă în fața lui și lustruia flautul cu dragoste. Ciudat, gândi

Jane, nu părea muzician – mai degrabă avocat sau doctor.

În spatele celor doi era un cuplu de francezi, unul cu barbă, iar altul mult mai tânăr – probabil fiul acestuia. Vorbeau și gesticulau cu însuflețire.

Rândurile de scaune de pe partea ei îi erau ascunse vederii de bărbatul în pulover albastru – cel la care, dintr-un motiv absurd, era hotărâtă să nu se uite.

„E absurd să mă simt așa... așa de emoționată. Parcă aş avea șaptesprezece ani“, se gândi dezgustată Jane.

În fața ei, Norman Gale se gândea:

„E drăguță – chiar drăguță. Sigur își amintește de mine. Părea foarte dezamăgită când i-au fost luate jetoanele. Merita chiar și mai mult ca să o văd încântată că a câștigat. Am făcut foarte bine. E tare frumoasă când zâmbește – n-are parodontoză –, gingii sănătoase și dinți sănătoși... Fir-ar să fie, m-a stârnit. Liniștește-te, băiete.“

Îi spuse stewardului, care venise la el cu meniul:

– O să iau limbă rece.

Contesa de Horbury se gândea: „Ce să fac? E încurcătura naibii. Încurcătura naibii. Nu văd decât o singură cale de ieșire. Doamne, de-aș avea curajul... Pot să o fac? Oare pot să scap basma curată? Sunt cu nervii în piuneze! Asta de la cocaină. De ce m-am apucat de cocaină? Fața îmi

arată îngrozitor – pur și simplu îngrozitor. Iar faptul că mâța asta, Venetia Kerr, e aici înrăutățește lucrurile.

Mereu se uită la mine de parcă aș fi un gunoi. Îl voia pentru ea pe Stephen. Ei bine, nu l-a avut! Fața asta lungă a ei mă calcă pe nervi. Parcă ar fi o iapă. Urâsc femeile astea «aristocrate pursânge». Ce să fac? Trebuie să mă hotărâsc. Cotoroașta aia n-a glumit deloc“.

Scotoci în portfardul ei după tabacheră și puse o țigară în portțigaret. Măinile îi tremurau ușor.

Distinsa Venetia Kerr se gândea: „Târfulița! Asta e – o târfuliță. Bietul Stephen! Ce bine ar fi dacă ar scăpa de ea!“

Își căută și ea tabachera. Acceptă chibritul oferit de Cicely Horbury.

– Scuzați-mă, doamnelor; fumatul este interzis, spuse stewardul.

– La naiba! exclamă Cicely Horbury.

Monsieur Hercule Poirot se gândea: „Ce drăguță e micuța de acolo. Are o bărbie fermă. Dar de ce pare îngrijorată? De ce e atât de hotărâtă să nu se uite la tânărul frumușel de vizavi de ea? E clar că e conștientă de prezența lui, iar el de a ei...“

Avionul coborî puțin. „*Mon estomac!*“, gândi Hercule Poirot și închise strâns ochii.

Alături de el, doctorul Bryant, mângâind flautul cu mâini neliniștite, se gândea: „Nu mă pot

hotărî. Pur și simplu nu mă pot hotărî. Este punctul de cotitură al carierei mele“.

Emoționat, scoase flautul din cutie, cu grijă, cu dragoste. Muzica – în muzică era scăparea de toate supărările. Surâzând, duse flautul la buze; apoi îl așeză iar jos. Omulețul cu mustăți de lângă el dormea dus. Fusesse o clipă, atunci când avionul se scuturase puțin, când parcă se înverzise la față. Doctorul Bryant se bucura că el nu avea nici rău de tren, nici de mare, nici de avion.

Monsieur Dupont *père* se întoarse frenetic în scaun și strigă la *monsieur* Dupont *fils*, care stătea alături de el:

– Nu-i nici o îndoială! Toți se înșală – nemții, americanii, englezii! Datează greșit toată ceramica preistorică! Să luăm vasele de Samarra...

Jean Dupont, înalt, blond, cu un fals aer de apatie, spuse:

– Trebuie să iei mărturia din toate sursele. Este. De la Tall Halaf și Sakje Geuze...

Discuția continua.

Armand Dupont deschise cu efort o servietă diplomat ponosită.

– Uită-te la pipele acestea kurde, așa cum se fac astăzi. Ornamentația de pe ele este aproape identică cu aceea de pe ceramica din anul 5000 î.Hr.